

WIJKKRANT

IN DIT NUMMER

1/2023

- Wat doet de wijkraad?
- Film over het Joods verleden
- Kunstestafette
- Vieze beukskes
- Praathuis vol verhalen
- Het wijkspreekuur leeft
- Mijn nieuwe wijk
- Markant Macandra
- Ondernemer in de wijk
- Robsonstraat
- Move better
- Volkspark op schoondag
- Wijkspreekuur
- Voel je fit
- Column

Wijkraad
Horstlanden
Veldkamp

Wij staan zes dagen per week klaar om u te begeleiden, te behandelen en te adviseren op het gebied van lichamelijke klachten.

Fysiotherapie
Manuele therapie
Bekkenfysiotherapie
Haptonomie
Psychosomatische fysiotherapie
Echografie
Zwangerfit
Medische trainingstherapie
Fitness

Emmastraat 248, 7513 BJ Enschede
Tel. 053 4300722, www.fysio-enschede.nl

**Huis verkopen?
Wij regelen het!**

Wat doet de wijkraad?

Lex Pauka

Van alles waarover de wijkraad zich de afgelopen periode druk heeft gemaakt vallen drie onderwerpen op. Ik geef u een indruk.

Verkeersknelpunten oplossen?

Welke sufferd heeft dit nou weer bedacht? Dat roepen we allemaal weleens als we voor een verkeerskundige verbetering van een straat of kruising staan. Maar hoe komt dat, vroegen we Roelof-Jan Pierik, de verkeerskundige voor onze wijk. Zijn antwoord hebben

we gefilmd. Hij laat zien waarom sommige oplossingen onlogisch lijken en legt uit hoe dat komt. Een verhelderend verhaal dat kan helpen om de gesprekken met bewoners over verkeersverbeteringen in de wijk soepel te laten verlopen. Gewoon, omdat bewoners en verkeerskundige elkaar beter begrijpen. In de geplande overleggen over de herinrichting van de Prinsestraat moet dat effect al zichtbaar worden. De film gaat in première op de eerstvolgende openbare wijkvergadering. In de vorige film over verkeersknelpunten in de wijk zijn

de bewoners aan het woord. Het onderwerp mag dan serieus zijn, er valt in deze film ook nog wat te lachen. Nieuwsgierig? Kom naar de openbare wijkvergadering of bekijk 'm daarna op www.hlvk.nl.

Betaald of gratis parkeren?

Het hinderlijke parkeergedrag van studenten, docenten en andere werknemers van Saxion en MST is opnieuw besproken op de openbare wijkvergadering in oktober. Besloten werd om geen wijkbrede enquête te houden over de vraag of we in de hele wijk betaald parkeren gaan invoeren. Bewoners die parkeeroverlast ervaren kunnen altijd voor hun straat *Vervolg op pag. 4*

Illustratie: Bas van der Linde

VOELJEFIT.NU

The Gym Boutique

NIEUW IN ENSCHEDA

14 dagen
**GRATIS
TRAINEN**
op de hypermoderne
EGYM Cirkel

**EXCLUSIEVE
OPENINGSDEAL!** GRATIS
TRAINEN op de hypermoderne
EGYM Cirkel

Wacht niet te lang met aanmelden!

EGYM

14 DAGEN
GRATIS
de unieke
volautomatische
EGYM Cirkel
proberen.

Fitter & Slanker
in slechts 30 min.
per training!

Volksparksingel 16, 7513 CT Enschede | T. 06-22936557 | VOELJEFIT.NU

Vervolg van pag. 3

alsnog betaald parkeren aanvragen. En laten we niet vergeten dat er ook straatjes zijn waar gratis geparkeerd wordt en waarvan de bewoners zeggen dat ze daar geen last van hebben. Die veranderen liever niets.

Al pratende werd de vergadering het erover eens dat de wijkraad maar eens moest overleggen met Saxion en MST om te kijken welke verbeteringen denkbaar zijn. En toen werd het spannend. Want, ja je kunt wel gaan praten met Saxion en MST en de vorige wijkraad heeft dat lang geleden al eens gedaan. Destijds werd ze afgepoetst met: straten waar gratis geparkeerd mag worden zijn deel van openbare ruimte. Daar hebben wij niks over te zeggen. Jammer maar helaas..... De Parkeerclub van de wijk wil dat niet nog eens meemaken. Dus stippelden we een strategie uit die kans maakt om gehoor te vinden bij beide organisaties. Maar natuurlijk kan ik over de details van die strategie nog even niks schrijven. Wordt vervolgd.

Studenten met rust laten?

Waarschijnlijk weet u wel dat de wijkraad vindt dat de grote hoeveelheid studenten zich best betrokken mag voelen bij veel wat er speelt in de wijk. We wilden ze zelfs een plek in de wijkraad geven om studentenbelangen te behartigen. De wijkraad heeft daar gesprekken over gevoerd met bewoners die dichtbij studentenhuisen wonen en ook met een select groepje studenten. Twee daarvan kwamen naar de laatste openbare wijkvergadering. Zij gingen met de wijkraad en met de bewoners in gesprek. De uitkomst daarvan heeft mij verrast. De wijkraad kreeg het advies zich niet langer in te spannen voor het betrekken van studenten bij de wijk. Studenten

hebben wel wat anders aan hun hoofd. Verspil daar de energie van de wijkraad niet aan. Dat was de boodschap van de vergadering.

Het beste dat bereikt kan worden is dat mensen die vlakbij studentenhuisen wonen met elkaar omgaan op een voor burens

normale manier. Dat lukt op de ene plek beter dan op de andere. En uit de verhalen blijkt dat er op bepaalde adressen heel plezierig naast elkaar wordt geleefd. Misschien moeten bewoners die last hebben van hun studentenburen daar eens gaan kijken. Lijkt me een goede tip.

Film over het Joods verleden

Film 'Wandeling door het Joods verleden van de wijk' staat in de steigers

Patrick Drijver

Op de vorige openbare wijkvergadering was iedereen enthousiast over het idee van Irene Berg van de Vrienden van de synagoge om een film te maken over het Joods verleden van de wijk. De wijkbewoners besloten het maken van de film deels te subsidiëren uit het wijkbudget. Een bewoner suggereerde ook bij Saxion aan te kloppen. Irene nam dat ter harte en Saxion was daar gevoelig voor en heeft aangegeven ook financieel bij te dragen.

Saxion herbouwde en gebruikt de Villa Serphos. Deze villa werd gebouwd door de fabrikanten Izaak Serphos en zijn vrouw Estella Meyers. In 1939 werd de villa verkocht aan de Van Sambeek Stichting die in november 1939 de villa als Natuurmuseum in gebruik nam. Nu is het gebouw in gebruik door Saxion. Als je er ooit binnen bent geweest heb je misschien de ooievaar gezien die daar in de hal staat. Deze ooievaar herinnert

aan een geschiedenis die zich hier in de oorlog heeft afgespeeld. De rol van de ooievaar zal ongetwijfeld in de film aan de orde komen.

Inmiddels hebben gesprekken plaatsgevonden met de ervaren rondleiders van de synagoge, die al jarenlang wandelingen door de wijk organiseren. Uit de onderwerpen die zij aanleveren maken we een keuze schrijven we het script voor de film. In archieven van de gemeente en van de synagoge wordt gezocht naar foto's en ander illustratiemateriaal dat gebruikt kan worden in de film. In het voorjaar als er weer blad aan de bomen zit worden de opnamen gemaakt, waarbij een rondleider de camera meevoert door de wijk. Daarna wordt de film gemonteerd. Het streven is dat de synagoge de film zomer 2023 aan haar bezoekers kan vertonen. Uiteraard komt er een speciale voorstelling van de film voor de wijkbewoners en laten we t.z.t. in de wijkkrant en op de website hlvk.nl weten wanneer en waar de film daarna te zien zal zijn.

Patrick Drijver,
stichting Cultuurgood.

De kat van Minke Kleima

Chris Wilkens

Niemand weet hoe het komt maar de kunstestafette was op eens uit de wijkkrant verdwenen. Jammer, want dat doorgeven van het stokje van de ene aan de andere kunstenaar is een leuke manier om al die creatieven om ons heen, waarvan we lang niet altijd weten wat ze maken, even in de schijnwerpers te zetten. Dus maken we een doorstart met deze rubriek. Dit keer is het woord aan Chris Wilkens die vertelt over het werk van Minke Kleima.

Chris over de artisjok

Voordat ik over Minke iets vertel kom ik nog even terug op het leuke en aandachtige stukje dat Alke de Kroes in wijkkrant 2-2022 schreef over mijn ets Artisjok. De inspiratie voor dat kunstwerk kwam uit de Robsonmoestuin. Een mooi stukje grond om te experimenteren. Daar groeide mijn artisjok uit tot een prachtige, hoge plant met veel blauwe bloemen, waaromheen het gonsde van de bijen.

Chris over Minke

Nu geef ik het stokje, in dit geval de guts en de etsnaald, door aan vriendin en collega Minke Kleima. We ontmoetten elkaar rond 1980 in de buurt en waren al snel aan de praat over onze 'kunsten'. Dat gebeurt gemakkelijk in dit Montmartre van Enschede.

Minke is beeldhouwer en tekent graag en goed naar model. Ze wilde grafiek leren maken. Dus togen we naar mijn atelier en gingen daar etsen en lino snijden. Heel inspirerend. Met etstechnieken -een diepdrukproces op kleine zinkplaatjes- ontstonden er bij Minke verfijnde landschapjes. Op linoleumplaten maakte zij in hoogdruktechniek een prachtige serie katten, één van Minkes geliefde onderwerpen. De modellen

zijn volop aanwezig in onze buurt. Vooral de verschillende houdingen van zo'n kat verbeeldt zij op een humoristische en knappe manier, zoals u kunt zien op een van mijn favorieten.

Meer werk van Minke vindt u bij Galerie Dédé Grützmacher aan de Blekerstraat 165

Linoafdruk:
De kat van Minke Kleima.

Vieze beukskes

Gerard Wieffer

Wellicht vraagt u zich als lezer af wat deze Twentse titel betekent. We leggen het graag uit aan de hand van een gesprek dat we hadden met Henk Roerink (86). Zijn vader had een kruidenierszaak aan de Emmastraat op nummer 268. Wie het grote raam van het pand ziet heeft niet zoveel fantasie nodig om daarin een winkelruit te herkennen.

Henk is daar geboren en heeft er gewoond tot 1960. De oorlog en de na-oorlogse jaren heeft hij als kind en jongvolwassene bewust meegemaakt. En hij kan daar veel over vertellen. Als kind verkende hij de wereld op zijn manier. Had hij dan wat 'bij de hakken gehad' (iets stouts had gedaan) dan zei zijn grootvader: Henkie, goa mer noar het park, ik woch oe va wel op". Voor niet-tukkers: Henk, ga maar naar het park, ik vang je pa wel op. De oorlogsjaren lieten hun sporen ook bij hem als kind na. Hij zag hoe Joodse mensen uit de wijk, de familie Palls onder anderen, met wat spullen op weg gingen naar de synagoge en nooit meer terugkwamen. Tijdens een luchtalarm rende hij op zijn klompjes langs de Wilhelminaflat naar huis en zag daar iemand liggen die gewond was. Achter hun huis was met behulp van grote rioolbuizen een schuilkelder gebouwd: 'Ik kreeg een keer een bordje met rode kool mee naar de schuilkelder en dat moest ik mijn zusje voeren'. Na de oorlog gaat hij via de lagere school (Prinsenschool) naar de ambachtsschool en wordt aanvankelijk banketbakker 'bij Prengen, toen de beste van Enschede'. Later ontwikkelt hij zich tot kok

Vader Roerink, links, voor het pand Emmastraat 268

en werkt de laatste 20 jaar bij Bouwhuis. In zijn vrije tijd voetbalde hij bij PW. Maar, 'daar moest je door een ballotagecommissie...beetje kak'. Hij geeft ruitelijk toe dat ie niet zo'n goede voetballer was. 'Ik was beter in waterpolo'. Hij wist van het bestaan van Jan Cremer en Henk Elsink, ook wijkbewoners, maar had geen contact met ze. Hij noemt nog iemand, die een bloemwinkel had aan de Emmastraat en die altijd 'snotterbellen in de muts had'. Henk en zijn vrouw zijn al 60 jaar weg uit de wijk en wonen nu op de plek van een voormalige katholieke begraafplaats. Op een goede dag vond hij nog een bot in zijn

tuin. Het kerkhof was niet goed geruimd. Hij heeft het discreet begraven 'je gooit zoiets toch niet in de vuilnisbak'. En die vieze beukskes? Oh ja. Zijn vader kon de winkel op een gegeven moment niet meer aan en kwam in aanmerking voor een saneringsregeling. Ze bleven wel boven de winkel wonen, maar de winkel werd verhuurd. Het zou een zaak worden voor lectuur. Wisten zij veel. Ze zagen hoe het interieur roze en blauw werd geschilderd. En op een goede dag zagen ze dat er seksblaadjes werden verkocht, terwijl er op de tv in hun voormalige woonkamer pornovideo's werden vertoond. Maar dat is allemaal al heel lang geleden.....

Praathuis vol internationale verhalen

Verrijking door taallessen te geven als vrijwilliger

Jos Poelsma

De redactie vroeg mij een stukje te schrijven over mijn vrijwilligerswerk. Ik kwam met dat werk in contact via mijn vrouw Yvonne, die al taallessen gaf bij Alifa, Taalvrijwilliger, dat leek mij ook wel wat.

Eerst les in lesgeven

Voor de taalvrijwilliger begint het met les in het lesgeven over de Nederlandse taal. Ik ben begonnen bij Praathuis Zuid. Daar leidt een groep van 5 vrijwilligers taalgroepen met tussen 6 en 15 deelnemers op die vooral leren Nederlands te spreken. Soms geef ik daar lees- en schrijflessen bij. Mij bevalt het werken met groepen beter dan het één-op-één lesgeven. De groepsdynamiek geeft veel plezier en afwisseling. De vele verhalen die de vrouwen, vaak oorlogsvluchtelingen uit Syrië, Afghanistan en Oekraïne, vertellen maken het werk heel bijzonder. Mannen zijn een uitzondering. Het zijn de mensen die slachtoffer zijn van geweld, die familieleden hebben verloren door bombardementen. Juist dat persoonlijke maakt het zo boeiend, hoe akelig dit misschien klinkt. Je ontmoet mensen, die meestal anoniem je televisiescherm binnenkomen in de nieuwsreportages vol ellende, nu als mensen van vlees en bloed. Je zit ermee aan tafel en luistert naar hun verhalen.

Na de les speelt Jos Poelsma (links) een potje schaak met vader.

Zelf ook leren

Ik leer zelf ook veel over de cultuur waarin zij opgegroeid zijn. Vrouwen, die onze taal al beheersen helpen mee om Nederlandse woorden en zinnen in het Arabisch te vertalen voor degene die nog niet zo ver zijn. Hen kun je zelfs artikelen uit de Volkskrant laten lezen. Van hen heb ik onder meer geleerd wat vrede, goed onderwijs en gezondheidszorg betekenen. En hoe de geschiedenis verdraaid wordt in de leerboeken waaruit hun kinderen les kregen. Vooral in de Syrisch Orthodoxe kerken ligt een heel andere, meer op waarheid gebaseerde geschiedschrijving. Beseffen wat haat op basis van geloof teweegbrengt. Dit maakt het taallessen geven zo mooi voor mij.

Toch één-op-één

Een keer per week geef ik twee Syrische meisjes les bij hen thuis. Zij zijn in hun land academisch geschoold en van de taalboeken, die zij moeten bestuderen om in Nederland te integreren, kan ik nog heel wat leren over onze grammatica. Verder speel ik met hun vader elke week even een schaakpartij.

Praathuis Zuid vanuit Bibliotheek Zuid Wesselerbrink.

Wij werken met 3 vrijwilligers elke woensdagochtend en 2 op donderdagochtend. Wij hebben gezien dat sommige deelnemers, die al een paar jaar komen, niet of nauwelijks de taal kunnen leren. Om die reden hebben we besloten de deelnemers ook een sociale omgeving te bieden, waarin zij niet allemaal goed Nederlands zullen leren, maar toch met anderen contact kunnen hebben. Gelijkgezinden vaak ook. Gelukkig wordt er ook veel gelachen, elke week weer. Als vrijwilliger krijg je veel waardering van de deelnemers. Dat maakt het voor mij ook waardevol.

Dit stukje ging over één vorm van vrijwilligerswerk, maar Alifa heeft continu behoefte aan vrijwilligers, chauffeurs, financiële ondersteuners en wandel- of fietsmaatjes. Kijk maar op de website www.alifa.nl of loop eens binnen bij Alifa, Pathmossingel 200.

Het wijkspreekuur leeft

Lex Pauka

Elke tweede woensdag van de maand biedt het wijkspreekuur bewoners een luisterend oor en vaak een helpende hand. Ik geef u een indruk van wat daar zoal aan de orde komt.

Fiets

Johanna* wilde van wijkcoach Fenny Kort weten of haar dochter een elektrische fiets zou kunnen krijgen. Daarmee zou dochter haar vader, die naar elders verhuisde, toch kunnen bezoeken. Fenny en Johanna gingen even apart zitten en daar ontspint zich een gesprek waarin veel meer dan alleen de behoefte aan een fiets op tafel komt.

Klappaaltjes

Clara* vraagt aandacht voor de klappaaltjes in haar straat die door automobilisten, komende vanuit de Robsonstraat omvergereden worden. De auto's scheren dan rakelings langs een speeltuintje, met alle risico's van dien. Besloten wordt dit door te geven aan Iwan Bult, de wijkregisseur, Laurens Ottenschot, beheerder openbare ruimte en Alper Gül de wijkagent.

Bedreiging

Er blijkt een ernstige situatie te ontstaan tussen de familie Smit* en hun buurman. De bedreigingen lopen zo hoog op dat buurtbemiddeling geen zin lijkt te hebben. Dit is een zaak voor de wijkagent, die inmiddels contact met hen heeft opgenomen.

Seniorenhof

Betty* zoekt overleg en informatie over de mogelijkheid om

samen met andere senioren een woonomgeving, een hofje of iets dergelijks in de wijk te bouwen. In de Paulus Moreelsestraat ontwikkelt woningcorporatie De Woonplaats een dergelijk project van 28 woningen waar ouderen kunnen wonen en naar elkaar omkijken. Misschien is Domijn, de grootste verMet name te wijten aan de gestegen energiekosten. der in onze wijk, geïnteresseerd? Of een projectontwikkelaar die al grond in de wijk bezit. De wijkraad zet dit op de agenda.

Kortom, heeft u graag persoonlijk contact over uw grote of kleine wensen en zorgen? Op het wijkspreekuur staan de wijkagent, Alifa, RIBW, de wijkcoach en leden van de wijkraad voor u klaar.

*De namen van wijkbewoners zijn onherkenbaar gemaakt.

Wijkraad en redactie wijkkrant krijgen versterking

Het is wel heel plezierig dat Anne Lamers, Jos Poelsma en Max Nab zich hebben gemeld bij de wijkraad. Wij willen wel iets voor de wijk gaan doen, lieten ze weten. Anne Lamers, Senior docent Maatschappelijke zorg, organiseerde eerder gesprekken bij bewoners thuis om uit te vinden wat er aan de wijk verbeterd kon worden. Fijn om haar weer aan boord te hebben. Communicatiewetenschapper Max Nab en maatschappelijk betrokken pensionado Jos Poelsma hebben al aan deze wijkkrant meegewerkt. Het ziet er naar uit dat zij vaste schrijvers worden voor de wijkkrant. Zodra het duidelijk is wat ze precies aan wijkraadswerk gaan doen stellen wij ze alle drie uitgebreider aan u voor.

Mijn nieuwe wijk

Een wijk vol verhalen

Max Nab

In de ontmoetingsruimte van de synagoge ontmoet ik Hans. Na zijn loopbaan in het onderwijs werd hij hier vrijwilliger, toevallig genoeg na een oproep in de wijkkrant. Inmiddels verzorgt hij al bijna 10 jaar verschillende rondleidingen, waaronder de wijkwandeling 'Sporen van een Joods verleden'. Als nieuwe bewoner van de wijk - afgelopen zomer staken mijn vriendin en ik de Singel over van Pathmos naar Horstlanden-Veldkamp - wilde ik 'mijn nieuwe wijk' beter leren kennen. Ik meldde me aan voor de wijkwandeling en hier zat ik dan. Het was zonnig en een paar graden onder nul. We besloten de kou te trotseren. Wat ik toen nog niet wist: wandelen of fietsen door de wijk zal na deze wandeling met Hans nooit meer hetzelfde zijn.

Olga Commandeur

Bij de 'Groote Schuur' bijvoorbeeld,

de monumentale villa op de plek waar De Ruyterlaan op de Tromplaan stuit, denk ik voortaan aan het tv-programma Nederland in Beweging. Met dank aan Hans. Hij vertelde hoe dit optrekje oorspronkelijk gebouwd en bewoond werd door een Blijdenstein-telg en zijn gezin. Halverwege de twintigste eeuw kwam het in handen van een chirurg met de naam Commandeur. "Familie van", volgens Hans. Hoewel ik dit niet heb weten te verifiëren, is de associatie met Olga Commandeur inmiddels zo sterk dat het niet meer uitmaakt of het waar is. De connectie is er, nu ook bij u.

De Maere

Op het Ariënsplein denk ik voortaan aan de strook zonlicht die Hans opzocht om zijn verhaal zonder klappertanden te kunnen houden. Zodat we konden horen wat de oorsprong is van de gebouwen die het plein helpen plein te zijn. En hoe het ontstaan van het gebouw De Maere verweven is met het verhaal van het ontstaan van Twente. Hoe we daar even stonden

te mijmeren over wat er van 'onze' regio terecht was gekomen als baron Charles de Maere in 1832, op de vlucht voor de Belgische Opstand, niet zijn textielboeltje had gepakt vanuit Sint-Niklaas in Vlaanderen om hier neer te strijken. Met zijn komst laaide de textielindustrie op. Enschede groeide uit tot textielhoofdstad van Nederland. Al mijmerend vroegen we ons af of die Twentenaren, die met trots het witte ros op hun borst laten steigeren, zich realiseren dat ze een groot deel van die identiteit te danken hebben aan een Belg.

Wilhelminaflat

En ook voorbij de Wilhelminaflat wandelen of fietsen is niet meer hetzelfde. Met dank aan Hans. Als ik het parmante woongebouw zie, denk ik tegenwoordig aan de eveneens parmante vrouw die ons voorbij liep in het Volkspark, net toen hij de monumentale waarde van dit woongebouw ernstig betwistte. Ze bleek een van de bewoners en liet zijn opmerking bepaald niet over haar kant gaan. Wat dacht hij wel niet? En wie was

hij wel niet om dat zo te stellen? Ze zei het enigszins spottend, zoals ook de opmerking van Hans bedoeld was. Er volgde een vurige woordenwisseling, maar geen vervelende. Beiden herkenden op tijd de humor in dit toevallige voorval. We vertelden tot slot wat ons op deze ijskoude woensdagmiddag naar deze plek bracht. Wat onze intenties waren. Dat was maar goed ook, want ze bleek de wijkkrant trouw te lezen en ook nog eens met veel plezier. Pfieuw!

De sporen van een Joods verleden En hoe het met die sporen van het Joods verleden zit? Die sporen zijn als een rode draad vervlochten met de bredere historie van de wijk. Eigenlijk precies zoals het is. Ik leerde over de Waldeckstraat, die voor de Tweede Wereldoorlog veel arme Joodse gezinnen huisvestte. De symboliek in de opgezette ooievaar van Villa Serphos. De rol van textielfabriek De Nijverheid in de oorlog. Over de matzesfabriek van Hollandia in de Nieuwstraat, die jaarlijks de matzes produceert voor Pesach, onder streng toezicht van het Opperrabbinat. Ik noem de onderwerpen en passant, wetende dat ze dat alles behalve zijn. De enige manier waarop ik recht kan doen aan deze onderwerpen, deze levendige verhalen over onze wijk, is door u op het hart te drukken om deze wandeling (nog) eens te doen. Tijdens de wijkwandeling leerde ik dat mijn nieuwe wijk vol verhalen zit. Soms grappig. Soms verdrietig. Maar altijd het vertellen en aanhoren waard. Zelfs als de gevoelstemperatuur ver onder nul ligt en 'stappen op de plaats' nodig is om warm te blijven. Olga Commandeur - weet u wel, die van de 'Groote Schuur' en Nederland in Beweging - zou trots op ons zijn. Meer informatie over de wijkwandeling vindt u op de website www.synagogeenschede.nl

Markant Macandra

Renovatie dit jaar van start

Gerard Wieffer

Het Macandra gebouw naast het Volkspark is zeker markant te noemen. Volgens een artikel in de Hoesbreef van december 2022 is het zelfs een voorbeeld van brutalistische architectuur. 'Gewapend betonarchitectuur' werd het ook wel genoemd. Het gebouw staat er nu 55 jaar en was aanvankelijk bestemd voor leerling-verpleegkundigen. Voor menig mannelijk bezoeker in de begintijd was het een soort paradijs en we zullen de bijnamen van de flat hier onvermeld laten.

In het artikel in de Hoesbreef staat o.a. "Voor het ietwat verloederde gebouw blijken al renovatieplannen te zijn" etc. "Ietwat" is wel een beetje eufemistisch voor wie het gebouw van binnen bekijkt. In

een gesprek met directeur Simon Anter van Solidare Nederland voor de wijkkrant van april 2020 voorspelde hij dat verbouwing over pakweg driekwart jaar voltooid zou moeten zijn. Afhankelijk van de wettelijke procedures, voegde hij eraan toe. We zijn inmiddels bijna 3 jaar verder en er is nog niet veel gebeurd. Uiteraard heeft Covid hierbij een grote rol gespeeld. Het rechterdeel (vanuit de binnenstad gezien) van de flat is leeg en van binnen grotendeels gestript. De andere delen van het complex, de kamers, de studio's, de recreatiezaal, het auditorium etc. zien er op zijn zachtst gezegd verwaarloosd uit. Afgezien van een enkele bewoner die zijn kamer of studio fraai heeft ingericht. Het gros van de bewoners is student en komt uit méér dan 30 landen in Europa, Afrika, Azië en Latijns-Amerika. Met een paar van hen heb ik gesproken. Ze wonen er

inmiddels een aantal jaren en zijn niet persé ongelukkig met de huisvesting. De relatief lage huur, het comfort van een eigen douche en toilet en de ideale ligging van het gebouw naast het park en dichtbij de stad worden genoemd als voordelen. Men spreekt waarderend over de manager en de conciërges, maar die komen niet echt aan grondig schoonmaakwerk en de nodige reparaties toe. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat veel studenten er zelf ook weinig aan doen om de gezamenlijke ruimtes schoon te houden. Gaandeweg het gesprek komen er wel voorzichtige kanttekeningen bij de kwaliteit van de behuizing, de gehorigheid van de kamers en de midden vorig jaar doorgevoerde huurverhoging. Met name te wijten aan de gestegen energiekosten. Er is niet heel veel fantasie nodig om te zien dat het gebouw met haar voorzieningen én de omliggende tuin in potentie een aanwinst kan zijn voor de bewoners en de wijk. Maar dan moet er wel wat gebeuren.

Volgens de woordvoerder van Solidare gaat de renovatie in het eerste kwartaal van dit jaar echt van start. Wij zien daar naar uit en wensen de mannen en vrouwen die de klus moeten klaren veel succes.

De ondergaande zon geeft de brutalistische architectuur van Macandra een aantrekkelijk tintje.

Ondernemer in de wijk

Gerda Meulman uitvaartverzorging

Hilde Agterbos

Vanuit haar appartement kijkt ze uit op de Emmastraat en het Volkspark. Gerda Meulman woont nu alweer 15 jaar in Enschede. Oorspronkelijk komt ze uit Giethoorn, en het was ook daar dat haar langjarige wens om uitvaartverzorging te worden, vorm kreeg. Want toen haar broer, die nog in Giethoorn woonde, overleed, merkte ze dat er in Giethoorn helemaal niets op dat gebied was. Voor Gerda aanleiding om de brug over te steken.

Terug naar 1997, in Steenwijk, waar Gerda destijds woonde met haar eerste man en haar kinderen. Toen de jongste vier was, raakte haar man werkloos. Dat betekende voor Gerda dat zij ook moest solliciteren. Ze kreeg - als herintreedster - de keus om een opleiding te doen. Ze gaf toen al aan dat ze graag iets in de uitvaartsector wilde. Helaas werd dat afgewezen, dus werd het een brede opleiding in maatschappelijke zorg. Maar omdat haar man weer werk kreeg,

was er geen gelegenheid om die opleiding af te maken.

Negen jaar en twee kinderen later, in 2006, veranderde Gerda's leven drastisch. Haar zesde en jongste kind was net drie toen het huwelijk op de klippen liep. Niet lang daarna overleed ook nog haar beste vriendin en nicht. Gerda mocht helpen bij het afleggen. Dat gaf haar zo'n goed gevoel: ze kon echt iets betekenen voor haar nicht en haar familie.

In 2008 leerde ze haar huidige man kennen, en ze verhuisde naar Enschede. Ze kreeg een baan in de thuiszorg. Eén van haar cliënten was terminaal, en dat zette haar op het spoor om vrijwilliger te worden in het hospice in Enschede. Hierdoor ging het toch weer kriebelen - en dit keer pakte ze echt door. Ze ging de opleiding Uitvaartzorg doen, en rondde deze succesvol af.

En nu is ze dus alweer 5 jaar bezig als ZZP-er in de uitvaartzorg, met als werkgebied Enschede, Giethoorn en Steenwijk. Het werk is haar op het lijf geschreven: alle aspecten van het vak: het

regelen van praktische zaken, zoals vervoer en het opbaren. Daarvoor werkt ze nauw samen met verschillende andere ondernemers, zoals een vervoerbedrijf uit Oldenzaal en de aula's in haar werkgebied. Het overleggen met de familie, het spreken bij een uitvaart; er spreekt een groot gevoel uit voor het mysterie dat de dood nu eenmaal is. En ook al heeft Gerda zelf geen kerkelijke achtergrond, ze is erg geïnteresseerd in de verschillende geloofstradities die gepaard gaan met overlijden en begraven of cremieren.

Maar het belangrijkste zijn de mensen. "Dat je iets voor de overledene en zijn of haar familie kan betekenen, dat is mijn grootste drijfveer." Voorop staat het respect voor de overledene. Zo werd ze eens midden in de nacht gebeld voor iemand die overleden was in een verpleeghuis. Die persoon werd overgebracht naar het mortuarium. En Gerda besloot om 'voor te lopen', dat wil zeggen: voor de begrafenisauto uit. Ook om drie uur 's nachts; als er niemand anders is. Uit respect voor de overledene.

Robsonstraat

Gerrie Barneveld

Oude fabriek - nieuwe straat

Hilde Agterbos

Sinds ongeveer een jaar hebben we een nieuwe straat in de wijk: de Robsonstraat. Genoemd naar en gelegen naast de oude Robsonfabriek. De nieuwe straat is inmiddels volledig bewoond: de eengezinswoningen, de studio's en de tiny houses. Ze worden omsloten door de nieuwbouwwoningen aan de Blekerstraat, het opgeknapte Robsonpand en het fietspad over het voormalige Zuiderspoor.

Lange tijd is dit terrein nogal rommelig geweest. Voor de oorlog stond er de confectiefabriek van de firma Ter Balkt & Schutte Co (Blekerstraat 105). En op de plaats van het Robson-gebouw stonden een tiental kleine tweewonder-één-kappers (Blekerstraat 157-175), waarin arbeiders woonden. Al deze panden zijn door het bombardement op 22 februari 1944 vernietigd. Het bedrijfspand van Ter Balkt & Schutte Co. werd weer opgebouwd: we vinden advertenties voor personeel nog uit 1965. Na de teloorgang van de textiel- en confectie-industrie werd het pand bezet door Stichting De Loods, die leer-werktrajecten verzorgde voor 'randgroepjongeren'.

Daarna zat er onder andere het verkeersinnovatiebedrijf van Breukink, een elektronica-groothandel, VSO/ZMOK-school Het Schip, en groothandel Shams voor oosterse levensmiddelen.

Het Robson-gebouw is in 1947 gebouwd door de firma Robers' Confectiebedrijf. In 1935 komen we het bedrijf voor het eerst tegen in de krant. Herman Bernard Robers, zoon van Gerrit Robers, landbouwer en later wever, en Gerritdina Nijhuis, begint dan samen met een kameraad de Confectiefabriek Robers en Post, gevestigd aan de Billitonstraat 25a. Middenin de crisis van de jaren '30, is dat voor de 23-jarige Herman een moedige

stap. Het bedrijf specialiseert zich vanaf het begin in (over)hemden en pyjama's. Begin 1937 verhuist de confectiefabriek naar de Boddenkampstraat. Een jaar later valt de naam "Post" eraf. Tot de zomer van 1942 blijft de fabriek gevestigd aan de Boddenkampstraat. Daarna moet het verhuisd zijn naar de Oliemolensingel 22, waar het kantoor gevestigd wordt. In die tijd komt ook Hermans' broer in de zaak: J.G. Robers. Er is in ieder geval een fabrieksvestiging aan de Hengelosestraat. Er is ook een fabriek die Robers heet, gevestigd geweest aan de Minkmaatstraat, maar dat is de wasserij Fa. K.H. Robers.

Circa juni 1948 verhuist het bedrijf definitief naar de nieuwbouw aan de Blekerstraat 165. Niet lang daarna wordt de merknaam "Robson" geïntroduceerd. Onder die naam maken de producten van Robers' Confectiebedrijf zoveel furore, dat de merknaam ook de naam van de fabriek zelf wordt. In de jaren '60 groeit het bedrijf uit tot één van de grootste nachtmode-producenten van Nederland, met drie productielocaties en ruim 200 medewerkers.

Wijkbewoonster Gerrie Barneveld-Hardieck (72) kwam als 14-jarige in dienst bij de firma. Halverwege de jaren '60 kwam ze net van de huishoudschool en wilde aan het werk. Ze werd aangenomen bij Robson en zo kwam ze op het 'schooltje'. Dat was een afgeschermd ruimte van de grote naaizaal, waarachter de modinettes-in-opleiding les kregen: de cursus van de Stichting Vakopleiding Confectie-industrie (VOC). Dat was een leer-werk-traject, waarbij de leerlingen, zo'n 12-15 jonge meiden zoals Gerrie toen zelf, ook een (klein) salaris kregen: ongeveer fl.12,- per week, in een

zakje. Juffrouw Stuiver was de lerares - en die kon erg streng zijn, vertelt Gerrie. Maar zij zelf deed het blijkbaar goed, want ze werd al snel in de grote zaal neergezet, achter de grote, professionele naaimachines, om kragen aan te zetten. Het moeilijkste klusje. Maar, zodra er iemand van de vakopleiding kwam kijken, moest ze weer terug naar het 'schooltje'. Na een jaar kreeg Gerrie het diploma, en werd haar gevraagd wat ze verder wilde. Iemand in haar omgeving suggereerde toen om te gaan solliciteren bij N.V. Modéca, Ateliers voor Bruidskleding, aan de Brinkstraat. Ze solliciteerde en werd prompt aangenomen. Bij Robson vond men dat natuurlijk niet zo leuk, want ze verloren aan haar een goed opgeleide en uitstekend functionerende modinette.

Bij Robers' Confectiebedrijven gingen de zaken overigens toen nog goed. In 1971 wordt een nieuwe productielocatie geopend in Nieuw-Buinen. Als oprichter Herman overlijdt, in 1972 op 59-jarige leeftijd, heeft het bedrijf 150 werknemers. Daarna zet de neergang in. Het bedrijf besteedt de productie uit naar lage-lonenlanden, maar in 2011 valt het doek definitief.

Al snel waren er plannen voor nieuwbouw op de fabrieksterreinen van het

Robson. Er waren verschillende clubjes die zorgwoningen wilden bouwen. Omdat de gemeente vreesde voor een oververtegenwoordiging van kwetsbare groepen in de wijk, zijn deze plannen niet doorgegaan. Intussen kocht woningbouwcorporatie Domijn het gebouw, en bestemde het voor kunstenaarsateliers. Dit bleek een goede keuze. Er kwam een opknopbeurt en op het terrein ernaast kwam (sociale) woningbouw. Een lobby van de Wijkraad zorgde ervoor dat de moestuinen ook een plaatsje kregen. Zo is de Robsonstraat een gevarieerde straat geworden én een centrale plek in de wijk.

ROBSON

Robson geeft aan:
14- EN 15-JARIGE MEISJES ook dit jaar weer gelegenheid een V.O.C.-cursus te volgen.

Opleiding tot MODINETTE

Deze opleiding is bestemd voor individuele arbeid.

DUS NIET VOOR BAND- OF GROEPSYSTEEM.

Voor 14-jarige meisjes moet toestemming worden verleend door de arbeidsinspectie.

Reeds tijdens de opleiding wordt een behoorlijke vergoeding uitbetaald. Word je dan later in de naaizaal geplaatst dan betekent dit, dat je diverse werkzaamheden geheel zelfstandig zult kunnen verrichten.

Aanmelden dagelijks aan het bedrijf Blekerstraat 165, tel. 21555 en des avonds na 6 uur bij Mej. Stuiver, Hoogstraat 32, G. F. Venekatte, Zuid-Hollandlaan 79, Boswinkel.

VERKOOPPLANNEN?
Schakel uw wijkmakelaar in!

Tel. (053) 488 59 95

Enschede@euvermannuyts.nl

GRATIS
Waardebepaling?

Euverman & Nuyts
makelaars in twente

Nodig ons uit voor een kop koffie!

UITVAARTVERZORGING
GERDA MEULMAN

Betrokken & oprecht

“Ook met een klein budget maak ik samen met u een persoonlijke en waardige uitvaart mogelijk.”

06 - 28 30 48 75
(24/7 BEREIKBAAR)

WWW.UITVAARTVERZORGING-GERDAMEULMAN.NL

Openbare wijkvergadering

De openbare vergaderingen zijn een leuke manier om met de wijk in gesprek te gaan.

Openbare wijkvergadering:
16 MRT 2023
19:30 - 20:30
Robsonpand
Blekerstraat 165

Uw makelaar in de wijk

Ripperdastraat 11
7511 JP Enschede

iQ MAKELAARS
wij verkopen huizen!

T 053 760 16 00
E enschede@iQmakelaars.nl
I www.iQMakelaarsEnschede.nl

Move better

Gratis move better (sport) screening

Podotherapiepraktijk Oost-Nederland organiseert een keer per maand een gratis sport-screening in samenwerking met Fysiotherapie Emmastraat. Onder het motto: ‘move better’ kunt u geheel vrijblijvend langskomen voor alles wat met sport en bewegen te maken heeft. Tijdens de screening brengen wij de voetfunctie in combinatie met een enkel-, knie- en heuponderzoek in kaart en geven wij specifieke adviezen om blessures te voorkomen. Is er al sprake van een blessure dan zijn er vaak verschillende fysio- en podotherapeutische behandelingen mogelijk.

In onze aanpak richten we ons op de mogelijkheden en niet op de beperkingen. Daarbij staat voorop dat u zoveel mogelijk door moet kunnen gaan met bewegen. Heeft u geen blessure, maar wel last van een beperking of wordt u gehinderd bij het neerzetten van een sportprestatie? Laten we samen kijken hoe we u kunnen helpen.

Een vrijblijvende screening inplannen? Bel Fysiotherapie Emmastraat of Podotherapiepraktijk Oost-Nederland. Bel 053-430 0722 of 053-432 5830

Opschoondag ook in het Volkspark

Op 18 maart 2023 staat de landelijke opschoondag op de agenda. Ook het Volkspark doet hieraan mee! We nodigen graag de omwonenden en andere liefhebbers van het park uit om samen de handen uit de mouwen te steken. Voor koffie en versnapering wordt gezorgd.

De komende weken geven de buurtcommissie en de beheerders van het park vorm aan deze dag. Meer informatie volgt vervolgens via de website www.hlvk.nl van de wijkraad.

U kunt zich alvast aanmelden via bewonersvolkspark@gmail.com

Wijkspreekuur

Elke tweede woensdag van de maand.

In het Robsonpand aan de Blekerstraat 165 kunt u een kopje koffie of thee komen drinken en praten met

- Alper Gül, wijkagent
- Dédé Grützmacher, secretaris van de wijkraad
- Marieke van der Heijden, bestuurslid van de wijkraad
- Gerard Kirchner, Alifa
- Lotte Pepers, RIBW
- Fennie Kort, de wijkcoach

Op het wijkspreekuur bent u aan het juiste adres met al uw vragen, ernstige en kleine signalen op het op het gebied van veiligheid, openbare ruimte, leefbaarheid, verkeer, zorg en welzijn. Kunt u niet op het wijkspreekuur komen maar heeft u wel een punt dat aandacht verdient? Stuur een mail aan secretaris@horstlandenveldkamp.nl of bel Dédé Grützmacher op 06 13 98 70 71.

Voel je fit

Hippe fitness boutique midden in het Volkspark!

Voel je fit in het volkspark is sinds vele jaren een bekende locatie om aan je conditie te werken. Na een grondige verbouwing kan je m.i.v. 2023 op een volledig nieuwe innovatieve wijze trainen en aan je gezondheid werken.

Twee keer trainen in de week is voldoende

Met twee keer dertig minuten trainen in de week train je alle spieren. Met de transformatie naar de modernste trainingsmethode met het hyper moderne E-GYM systeem kan je nu je prestaties verbeteren. Je kunt gebruik maken van de App waarmee je vorderingen kunt inzien. Trainen was nog nooit zo makkelijk. Deskundige begeleiding helpt je op weg en zorgt er voor dat alles naar wens verloopt. Je krijgt ondersteuning bij het bereiken en vasthouden van je doelen.

Innovatieve methode

Voel je fit heeft de meest innovatieve fitnessapparatuur die er momenteel beschikbaar is in de vorm van een E-GYM Cirkel. Het circuit van acht slimme krachttoestellen biedt een ultieme en veilige training voor alle grote spiergroepen van het lichaam. Er is een ideale omgeving gecreëerd waar jij jouw doelstelling gaat behalen. Na het sporten staat de gratis koffie of thee voor je klaar. Nieuwsgierig geworden? Plan een gratis proefles via de website, www.voeljefit.nl

Column

Rondje met het hondje

De circustent is weg uit het Volkspark. Hij heeft een grote gele cirkel achtergelaten in het gras. Langs de randen ligt nog wat zaagsel en confetti. Wekenlang hebben Guus en ik op onze dagelijkse rondjes om de tent heen gelopen. Guus mocht niet naar binnen. We hebben geen enkele voorstelling gezien, maar hoorden wel de muziek en struinden als een soort groupies achter de schermen rond. 's Ochtends als we langs de caravans liepen waar de artiesten sliepen, zagen we soms een glimp van een acrobaat die in pyjama lenig naar de douche snelde. We zagen hoe de clown als een duvel uit een doosje uit zijn caravan sprong en in de tent verdween.

Op een ochtend kwamen we een man met drie prachtige witte hondjes tegen. Ze waren zo wit dat ze niet zouden misstaan in een tandpasta reclame. Zodra de man ons zag, riep ie de honden bij zich. Ze gingen met hun rug naar ons toe voor hem zitten en ik hoorde dat hij hun namen herhaalde om hun aandacht vast te houden. Guus die zich normaal gesproken niet zo gauw laat afschrikken was duidelijk onder de indruk van zoveel schoonheid en discipline. Hij ging met z'n neus in hun richting om hun geur op te snuiven, maar de hondjes deden of hij lucht was en bleven strak naar hun baas kijken.

'Daar kun jij nog wat van leren,' mompelde ik terwijl we verder liepen. 'Ik zou al heel blij zijn als je meteen naar me toe kwam rennen als ik jou riep.' Guus deed of ie me niet hoorde en sjokte verder. Toen ik even later z'n poep opruimde, zag ik dat de man met de witte hondjes achter ons aan kwam lopen. Het leek wel of ze ons volgden en net toen ik het een beetje ongemakkelijk begon te vinden, sloegen ze af en verdwenen tussen de caravans achter de circustent. Pas toen snapte ik het. Ze hoorden bij het circus. Ze hadden vast een eigen act. Nieuwsgierig liep ik naar de voorkant van de tent en keek naar de posters die naast de kassa hingen. En ja hoor, op één van de posters herkende ik de man en één van de honden. De man was net als de hond in smetteloos wit gekleed en liet een hoepel op z'n voorhoofd balanceren. Op die hoepel zat een haan. De hond stond op z'n balancerend op z'n achterpoten voor hem. Het waren circusartiesten. Jammer genoeg hebben we ze niet meer ontmoet. Dan had ik zeker een praatje gemaakt. Guus heeft nog wel geprobeerd om de tent in te lopen. Misschien wilde hij om een foto of handtekening vragen. Of solliciteren als circushond. Ik zal er nooit achter komen wat ie van plan was, want hij kwam meteen naar me toe toen ik hem riep. Soms kan Guus net zo goed luisteren als een circushond. Af en toe. Als ie er zin in heeft.

Alyze Bos

Kijk ook op onze website

Voor algemene informatie, het aanvragen van geld uit het wijkbudget, nieuws, actuele ontwikkelingen en films over de wijk bent u welkom op www.hlvk.nl

**Nieuwe wijkbewoners:
Welkom in de wijk!**

De wijkraad

De wijkraad HorstlandenVeldkamp communiceert met bewoners via de wijkkrant, de website www.hlvk.nl, huis-aan-huis bezorgde flyers en van-mens-tot-mens op de wijksprekuren en de openbare wijkvergaderingen.

Wilt u iets onder de aandacht van de wijkbewoners brengen? Stuur het naar redactie@hlvk.nl en de wijkraad maakt er ruimte voor.

Meer informatie over de wijk is te vinden op de website van de wijk www.hlvk.nl.

Contact

Email:
secretaris@hlvk.nl
redactie@hlvk.nl

Bestuur

Voorzitter:

Lex Pauka,

Secretaris:

Dédé Grützmacher,

Penningmeester:

Edward Borggreve,

Bestuurslid:

Anneke Coops,

Marieke van der Heijden,

Gerard Wieffer,

Elles de Wit,

Anne Lamers,

Redactie wijkkrant/website:

Hilde Agterbos,

Lex Pauka,

Gerard Wieffer

Sjors Trimbach,

Jos Poelsma,

Max Nab,

Vormgeving en realisatie:

Eelco Collou,

Adverteren:

info@collook.nl

Wijkraad
Horstlanden
Veldkamp